

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/150/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204448
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3617204448.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: J. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., W. XXX/X, o zaplatenie 1 549,41 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 3Csp/181/2017- 55 zo dňa 26. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II, a III. potvrďuje.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriзнаva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 549,41 s úrokom z omeškania 0,78 eur, úrokom 69,67 eur a 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 549,41 eur od 24.10.2017 do zaplatenia, do troch dní. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na základe zmluvy o úvere č. 000000000092897 uzatvorenej dňa 05.12.2013 žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 2 000,- eur. Žalovaná sa ho zaviazala splatiť v 120 mesačných splátkach vo výške 29,81 eur. Zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súd sa zároveň oboznámil s obchodnými podmienkami a zistil, že v bode J si strany dohodli možnosť zosplatnenia dlžnej sumy v prípade riadneho nesplácania úveru dlžníkom. Listom zo dňa 21.08.2017 žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 26.08.2017 a upozornil ju, že môže dôjsť k predčasnemu zosplatneniu celého dlhu. Výzvou zo dňa 23.10.2017 žalobca oznámil žalovanej, že pristúpil k zosplatneniu celého dlhu a vyzval ju uhradiť dlžnú sumu najneskôr do 02.11.2017. Podľa prehľadu splátok žalovaná celkovo do zosplatnenia uhradila žalobcovi sumu 1 281,83 eur, v omeškaní bola od splátky splatnej dňa 20.07.2017. Súd prvej inštancie z prepočtu zmluvných úrokov zistil, že žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok vo výške 69,67 eur a na úrok z omeškania 0,78 eur, ktoré žalovanou neboli do zosplatnenia dlhu zaplatené.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že strany uzatvorili zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver. Žalovaná si svoju povinnosť neplnila riadne a včas. Súd v prvom rade preskúmal, či žalobca pristúpil k zosplatneniu pohľadávky v súlade so zákonnými ustanoveniami. Možnosť zosplatnenia je priamo dohodnutá v obchodných podmienkach, žalovaná sa do omeškania dostala splátkou splatnou dňa 20.07.2017. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ toto právo využiť až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, v tomto prípade teda 20.10.2017. Žalobcu pristúpil k zosplatneniu až k 23.10.2017 a zároveň upozornil o uplatnení tohto práva žalovanú v lehote 15 dní, listom zo dňa

21.08.2017. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalobca pristúpil k zosplatneniu pohľadávky riadne. Vzhľadom na žalobcom predložené listiny mal za preukázané, že výška nesplatennej istiny zodpovedá žalobcom požadovanej istine v žalobe, rovnako sú správne vypočítané úroky a úroky z omeškania do zosplatnenia. Žalovaná zároveň nárok žalobcu nerozporovala a na pojednávaní dňa 26.04.2018 ho uznala.

4. Žalobca si však v žalobe uplatnil aj úrok z omeškania z už vyčísleného zmluvného úroku. V tomto prípade by išlo o uplatňovanie si príslušenstva z príslušenstva, teda úroku z omeškania z už vyčísleného úroku, čo je v rozpore so zásadou zákazu požadovať úroky z úrokov v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 35Odo/101/2002 z 24.03.2004. Súd sa s týmto rozhodnutím stotožnil v tom smere, že nie je možné požadovať úroky z príslušenstva pohľadávky. Takúto možnosť veriteľovi nepripúšťa Občiansky, ani Obchodný zákonník, a preto má súd za to, že nie je možné požadovať úrok z už vyčísleného úroku (príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky). Takto priznanými úrokmi by bol spotrebiteľ dvojnásobne zaťažovaný, čo by spôsobilo nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami. Preto súd žalobcovi priznal nárok a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť istinu, vyčíslený úrok, úroky z omeškania istiny tak, ako si ich žalobca uplatnil, pretože ich má súd za riadne preukázané, ale úroky z omeškania z už vyčísleného zmluvného úroku žalobcovi nepriznal. Zároveň žalobcovi súd nepriznal nárok na zmluvný úrok vo výške 12,90% po zosplatnení dlhu, pretože na tento úrok má žalobca nárok len do zosplatnenia pohľadávky a po zosplatnení pohľadávky má nárok už len na úrok z omeškania. V tejto časti vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku v časti vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Co/23/2017 zo dňa 29.11.2017, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8Co/193/2017 zo dňa 07.12.2017, 7Co/366/2017 zo dňa 30.11.2017, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/297/2017 zo dňa 13.02.2018, 5Co/311/2017 zo dňa 15.02.2018 a 5Co/250/2017 zo dňa 13.02.2018, Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/138/2017-83 zo dňa 27.03.2018, podľa ktorých na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. V zmysle § 506 a § 351 Obchodného zákonníka je potrebné priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Úroky dohodnuté pri poskytnutí pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať i keď neboli dojednané. Pritom platí, že môžu existovať popri sebe. Pokiaľ ide o zamietnutie úroku z omeškania zo zmluvných úrokov, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/542/2016 zo dňa 13.06.2017, sp.zn. 43Co/19/2017 zo dňa 29.11.2017, sp.zn. 16Co/111/2017 zo dňa 22.03.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/219/2017 zo dňa 13.12.2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/143/2017 zo dňa 19.04.2018, v zmysle ktorých žalobca môže po práve požadovať aj úrok z omeškania zo zvýšenej istiny, teda z úrokov za poskytnutý úver. Pokiaľ dlžník mešká s úhradou úroku, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Úrok z úveru, ktorý bol dohodnutý v zmluve, tvorí jednoznačne súčasť istiny, jej príslušenstvo podľa § 121 Občianskeho zákonníka. Ak došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru stala sa splatnou ku dňu vyhlásenia splatnosti nielen istina, ale aj kapitalizované úroky z úveru. Ak ich žalovaný dlžník neuhradí, dostáva sa aj s touto sumou do omeškania, v dôsledku čoho ho postihuje sankcia za nedodržanú lehotu splatnosti v podobe úrokov z omeškania. V prípade zosplatnenia dlhu z dôvodu dlhodobého neplnenia záväzku dlžníka dochádza k spravodlivému navýšeniu úročenia o úrok z omeškania, ktorý je administratívne regulovaný.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

9. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariadovať pojednávanie.

10. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

11. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

17. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti.

20. Žalobca v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo z príslušenstva, čo je v rozpore s § 121 ods.3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

21. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje.

22. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník jednoznačne rozoznáva úroky a úroky z omeškania. Zmluvnými úrokmi pritom nazývame vopred dohodnutú odplatu za užívanie istiny, ktorá prichádza do úvahy len pri peňažných pohľadávkach. Úroky vo všeobecnosti predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Ich výška závisí v zásade od dohody zmluvných strán. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva

pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva.

23. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp.zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ktorý pre blízkosť vtedajšej právnej úpravy nie je dôvod nezohľadniť. Podľa tohto rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky peňažný záväzkový právny vzťah môže byť buď vzťahom hlavným alebo vedľajším. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí. Vedľajším peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už dospelé úroky. Tým, že včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Odvolateľom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sa pritom týka odlišnej právnej otázky, a to otázky hodnotenia primeranosti úrokového zaťaženia dlžníka.

24. Žalobca ďalej v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého právo na riadny úrok z úveru má žalobca do zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobca ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania

25. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Vychádza pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikovaného pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Ako uviedol Krajský súd v Prešove v rozhodnutí v obdobnej veci vedenej pod sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymożenia jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.

Obdobný právny názor zaujal napr. i Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 3Co/729/2014 zo dňa 29.09.2016.

26. Pokiaľ odvolateľ argumentuje odchylnými rozhodnutiami iných odvolacích súdov, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok vychádza z princípu právnej istoty (čl. 2 ods. 1 CSP). Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ako najvyššej súdnej autority v rámci sústavy súdov SR je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do tohto pojmu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 129/2017 zo dňa 31. 10. 2017). Vzhľadom na uvedené, za právne nevýznamné považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných odvolacích súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci odvolací senát rozhodujúci v súdenej veci viazaný nie je.

27. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

28. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).